

Οι Τρεις Ιεράρχες, η συνάντηση του Ελληνισμού με την Ορθοδοξία.
Γράφει ο Θεόκλητος Ρουσάκης.*

Τιμούμε στις 30 Ιανουαρίου κάθε χρόνο, τους **Τρεις Μεγίστους Φωστήρες της τρισηλίου Θεότητας** και παράλληλα τελούμε τη μεγάλη γιορτή της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού, τη Γιορτή των Γραμμάτων. Τον Άγιο Βασίλειο, τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο και τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο.

Οι Τρεις Ιεράρχες καθιερώθηκαν ως προστάτες της Παιδείας διότι διεφύλαξαν μέσω της διδασκαλίας τους την ουσία, το μέγεθος και την ωραιότητα της παιδείας και του ανθρώπου που παιδαγωγείται μέσα από μια γνήσια ελληνική παιδεία βαπτισμένη στη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Είναι σύμβολα της Παιδείας οι Τρεις Ιεράρχες διότι οι ίδιοι έγιναν πρότυπα παιδαγωγημένου ανθρώπου, δηλαδή ανθρώπου που δεν είναι μόνο “**εικόνα**” **αλλά και “ομοίωση”** του Θεού, που είναι και το ζητούμενο για κάθε άνθρωπο μέσα στην Ορθοδοξία.

Στη σύζευξη Ελληνισμού και Χριστιανισμού οι Άγιοι Πατέρες δίνουν την προτεραιότητα στην Ορθοδοξία με όλο το λυτρωτικό περιεχόμενό της,

ώστε να αποφεύγεται κάθε νόθη συζυγία, όπως είναι η αίρεση. Η Ορθοδοξία διά των αγίων Πατέρων προσέλαβε τον Ελληνισμό χωρίς να υποδουλωθεί στο πρόσλημμα, αφελληνίζοντας μόνο τα στοιχεία εκείνα, που ήταν ανάγκη να αφελληνισθούν και να απομυθευθούν, ως μη προσλήψιμα. Έξω από την Ορθοδοξία έμεινε ο παγανιστικός (νόθος) ελληνισμός, ως πτώση-αμαρτία. Ο ελληνισμός, ως παιδεία, δεν απορρίπτεται. Αποκρούεται μόνον η εκφιλοσόφηση της πίστεως και απολυτοποίηση της ανθρώπινης γνώσεως, διακηρύσσεται δε, η αδυναμία της ανθρώπινης γνώσεως να οδηγήσει στην θεογνωσία, ως σωτηρία.

Ο Χριστιανισμός των Πατέρων έδωσε οριστική απάντηση στη λυτρωτική ζήτηση του Ελληνισμού, ανανοηματοδοτώντας την ιστορική πορεία του και καταξιώνοντάς τον σε ιστορική του σάρκα. Κατά τον πατερικότατο π. Γεώργιο Φλωρόφσκυ, «ο Ελληνισμός... διαμελίσθηκε από την μάχαιρα του Πνεύματος, πολώθηκε και διαιρέθηκε κι ένας «χριστιανικός ελληνισμός» δημιουργήθηκε». Ο ελληνισμός «ολοκληρώθηκε μέσα στην Εκκλησία» και με τη νέα ταυτότητά του ως Ελληνορθοδοξία -ή καλύτερα Ορθοδοξία- δοξάσθηκε και μεγαλούργησε στην κατοπινή του πορεία, ως αιώνια κατηγορία της χριστιανικής υπάρξεως.[...] (π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνού), «Στα μονοπάτια της Ρωμηοσύνης», εκδ. Αρμός).

Αυτός ο αγώνας των Τριών Ιεραρχών για την ομοίωσή τους με τον Θεό είναι ο αγώνας τους για την Παιδεία. **Μια Παιδεία Θεανθρώπινη βασισμένη στη Ρωμιοσύνη δηλαδή στην Ελληνορθόδοξη Παράδοση .**

Σήμερα, παρά την πρόοδο που έχουμε στην γνώση και στην πληροφορία και απολαμβάνουμε τον πλούτο της δημιουργίας του Θεού, τα προβλήματα είναι δυσεπίλυτα και η Πατρίδα μας διέρχεται κρίσιμες ώρες και άκρως επικίνδυνες καταστάσεις. Είναι καιρός έστω και τώρα οι πολιτικές και πνευματικές ηγεσίες μας να καταλάβουν ότι για την αντιμετώπιση αυτής της κρίσης, το μόνο αποτελεσματικό εργαλείο που έχουμε σαν Έθνος είναι η ακαταμάχητη δύναμη της παιδαγωγίας της ελληνορθόδοξης παιδείας μας.

Τούτο διότι μόνο μέσα από αυτή την Παιδεία θα αναγεννηθούμε σαν λαός και θα γίνουμε άνθρωποι **ελεύθεροι, ολοκληρωμένοι και πνευματικοί**.

Στην Ενωμένη Ευρώπη βεβαίως και πήγαμε ως απόγονοι του Σωκράτη και του Πλάτωνα, **δεν πήγαμε όμως μόνο ως απόγονοι του Σωκράτη και του Πλάτωνα** . Όταν μπήκαμε στην τότε ΕΟΚ το 1979 η γαλλική εφ. “LE MONT” έγραψε **“καλωσορίζουμε την χώρα της Φιλοκαλίας, την χώρα του Βασιλείου, του Γρηγορίου, του Χρυσοστόμου”**.

Αυτό περιμένει η Ευρώπη από εμάς, τον φιλόκαλο άνθρωπο, τον φίλο του καλού, τον άγιο, τον άνθρωπο που όπως έλεγε ο Χρυσόστομος είναι πλούσιος όχι γιατί έχει πολλά, αλλά γιατί δεν έχει ανάγκη από τίποτε.
Χρόνια πολλά.

*** Ο Θεόκλητος Ρουσάκης είναι Αντιστράτηγος (εα)
Επίτιμος Διοικητής .Β΄ .Σώματος .Στρατού.**